

Keturi pasiūlymai 2018 m.

Neišsenkantis džiaugsmas

Praėjusiais metais jauna, sunkiai serganti mergina man pasakė: „Aš myliu gyvenimą“. Esu vis dar stipriai sujaudintas šio jos vidinio džiaugsmo, kurio nesuvaržė sunki liga. Mane palietė ne tik jos žodžiai, bet ir graži išraiška veide.

O vaikų džiaugsmas? Neseniai Afrikoje teko sutikti keletą vaikų, kurių egzistavimas net pabėgėlių stovyklose, kur susitelkę tiek daug žmonių, patyrusių tragiškas istorijas, tampa gyvybingumo proveržiu. Jų energija perkeičia tuos sulaužytus gyvenimus, pripildo juos gaivios vilties. Kad jie žinotų, kaip jie padeda ir mums išsaugoti viltį! Jų gyvenimo džiaugsmas yra tikras šviesos spindulys.

Norėtume, kad mus įkvėptų tokie pavyzdžiai, kadangi 2018 metais gilinsimės į *džiaugsmo* sampratą, vieną iš trijų vertybių – šalia paprastumo ir gailestingumo. Brolis Roger norėjo, kad jos būtų mūsų Taizė bendruomenės gyvenimo ašimi.

Kartu su mūsų bendruomenės broliu keliavau į Džubą ir Rumbeką Pietų Sudane, po to į Sudano sostinę Chartumą, kad geriau suprastume šių dviejų valstybių situaciją ir galėtume melstis drauge su labiausiai nukentėjusiais mūsų laikų vyrais ir moterimis.

Lankėmės įvairiose bažnyčiose ir matėme jų mokymo veiklą, solidarumą, rūpinimąsi ligoniais ir atstumtaisiais. Mus pakvietė į pabėgėlių stovyklą, kur gyvena daug vaikų, kuriuos tragiškų įvykių metu pametė tėvai.

Man ypač didelį įspūdį paliko moterys. Motinos, dažnai labai jaunos, labiausiai kenčia nuo smurto. Dauguma jų turėjo skubiai bėgti iš namų. Vis dėlto, jos nepaliauja tarnauti gyvybei. Nepaprasta jų drąsa ir viltis.

Šis vizitas mus dar labiau suartino su jaunais pabėgėliais iš Sudano, kuriuos per pastaruosius dvejus metus priėmėme Taizė.

Prieš tai, drauge su dviem broliais dalyvavome penkias dienas trukusiame jaunimo susitikime Anaforos bendruomenėje, Egipte, kurią 1999 m. įkūrė Koptų stačiatikių vyskupas. Mes ten meldėmės, susipažinome vieni su kitais ir sužinojome apie ilgą bei turtingą Egipto bažnyčios tradiciją. Šimtas jaunuolių atvyko iš Europos, Šiaurės Amerikos, Etiopijos, Libano, Alžyro ir Irako; juos priėmė šimtas jaunų koptų iš Kairo, Aleksandrijos ir Aukštutinio Egipto.

Mūsų dėmesį ypač patraukė Koptų bažnyčios kankinių paveldas ir vienuolynų tradicija; tai mus skatina ir kviečia rinktis paprastą gyvenimo būdą. Mano brolius ir mane itin šiltai sutiko Koptų stačiatikių bažnyčios vadovas popiežius Tawadra II-asis.

Grįžę iš Afrikos sau pasakėme: žmonės negirdi balso tų, kurie patiria sunkius išmėginimus, nesvarbu, jie arti ar toli nuo mūsų. Tarsi jų šauksmas kaskart pranyktų tuštumoje. Nepakanka apie tai išgirsti žiniasklaidos priemonėse. Kaip galime į tai atsiliepti savo gyvenimu?

Šis klausimas paskatino parengti šiuos Pasiūlymus 2018-tiesiems.

f. Alois

Gilyn į džiaugsmo šaltinius

Štai ką sako Viešpats: „Amžina meile aš pamilau tave, todėl nesiliauju tau reikštis ištikima meile.“ (Jer 31, 3)

Viešpats, tavo Dievas, yra tavyje. Jis noriai džiaugsis tavimi, atnaujins tave mylėdamas. Ir džiūgaus dėl tavęs giesme. (Sof 3, 17)

Visuomet džiaukitės Viešpatyje! Ir vėl kartoju: džiaukitės! (Fil 4, 4)

Kodėl kiekvieną šeštadienio vakarą Taizė bažnyčia, apšviesta žvakelių, kurias visi laiko rankose, atrodo tokia šventiška? Būtent todėl, kad Kristaus prisikėlimas yra tarsi šviesa krikščionių tikėjimo kelyje. Tai yra paslaptingas džiaugsmo šaltinis, kurio mūsų protai niekada nepajėgs iki galo suvokti. Gerdami iš šio šaltinio, mes galime „nešioti savyje džiaugsmą, nes žinome, kad galiausiai prisikėlimas visa vainikuos“ (Ortodoksų teologas Olivier Clement).

Džiaugsmas nėra nei išpūstas, puikybės jausmas, nei individualistinė laimė, atskirianti mus nuo kitų. Tai ramus patikinimas, kad gyvenimas turi prasmę.

Evangelijos džiaugsmas gimsta iš tvirto tikėjimo, kad Dievas mus myli. Šis džiaugsmas nepanašus į egzaltaciją, kuri skatina mus bėgti nuo mūsų dienų sunkumų. Priešingai, jis daro mus jautresnius kitų žmonių nelaimėms.

- Pirmiausia, atraskime džiaugsmą tvirtai žinodami, kad priklausome Dievui. Mums padėti gali XV a. gyvenusio Kristaus išpažinėjo palikta malda: „Mano Viešpatie ir mano Dieve, paimk iš manęs visa, kas mane atitolina nuo tavęs. Mano Viešpatie ir mano Dieve, teik man visa, kas mane artina prie tavęs. Mano Viešpatie ir mano Dieve, paimk mane iš manęs paties ir atiduok mane visą sau" (Šv. Nicolas von Flüe).
- Mūsų džiaugsmas yra puoselėjamas, kai meldžiamės drauge giedodami. „Giedokite Kristui, kol tapsite džiaugsmingi ir ramūs“, - patarė brolis Roger. Giedojimas drauge sukuria tiek asmeninį ryšį su Dievu, tiek bendrystę tarp susibūrusiųjų maldai. Maldos erdvės, liturgijos ir giesmių grožis yra prisikėlimo ženklas. Melsdamiesi kartu galite pažadinti tai, ką Rytų krikščionys vadina „dangaus džiaugsmu žemėje“.
- Mes taip pat galime atrasti Dievo meilės atspindžius žmogiškuose džiaugsmuose, kuriuos mumyse pažadina poezija, muzika, meno vertybės, Dievo kūrinijos grožis, meilės, draugystės gilumas...

Išgirsti labiausiai pažeidžiamų žmonių šauksmą

Išgirk mano maldą, Viešpatie, – mano šauksmas tepasiekia tave. Neslėpk savo veido nuo manęs, kai man sunku. (Ps 102, 2-3)

Tuomet Jėzus pradžiugo Šventąja Dvasia ir prabilo: „Aš šlovinu tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiškei mažutėliams. Taip, Tėve, nes tau taip patiko“. (Lk 10, 21)

Nepamirškite svetingumo, nes per jį kai kurie, patys to nežinodami, priėmė viešnagėn angelus. Prisiminkite kalinius, tarsi kartu būdami įkalinti, prisiminkite tuos, su kuriais piktai elgiamasi, nes patys tebesate kūne. (Heb 13, 2-3)

Kodėl tiek daug žmonių patiria daugybę išmėginimų: atskirtį, smurtą, badą, ligas, stichines nelaimes, tačiau jų šauksmą vargu ar kas girdi?

Jiems reikia paramos – pastogės, maisto, švietimo, darbo ir medicinos priežiūros, tačiau ne mažiau svarbi jiems yra draugystė. Priimti pagalbą gali būti žeminanti patirtis. Draugystės ryšys paliečia širdis, ir tų, kuriems reikalinga pagalba, ir tų, kurie parodo solidarumą.

Išgirsti kenčiančio žmogaus šauksmą, žiūrėti tiesiai į akis, klausytis ar paliesti tuos, kurie vargsta - senolį, ligonį, kalinį, benamį, migrantą.... Šis asmeninis susitikimas padeda mums atrasti kito asmens orumą ir leidžia mums gauti kažką iš jų, nes netgi labiausiai nepasiturintys turi, ką duoti.

Argi, kuriant broliškesnę visuomenę, labiausiai pažeidžiamų žmonių indėlis nėra didžiausias? Jie parodo, kad mes patys esame pažeidžiami ir tokiu būdu padeda mums tapti žmogiškesniais.

- Mes niekada neturėtume pamiršti, kad, tapęs žmogumi, Jėzus Kristus tapo suvienytas su kiekvienu žmogumi. Jis yra kiekviename asmenyje, ypač labiausiai apleistuose (žr. Mt 25, 40). Kai artinamės prie sužeistųjų, artėjame ir prie Jėzaus, vargšo tarp vargšų; jie mus veda į didesnį artumą su juo. „Nebijokite dalintis su kitais jų išbandymais, nebijokite kančios, nes dažnai bedugnėse mums duodama džiaugsmo tobulybė bendrystėje su Jėzumi Kristumi“ (Taizé regula) .
- Per asmeninius ryšius mes ieškome būdų, kaip padėti vargšams, nesitikėdami nieko už tai gauti, bet vis dėlto atsižvelgdami į tai, kuo jie nori pasidalinti su mumis. Tokiu būdu leidžiame, kad mūsų širdys taptų jautresnės ir atviresnės.
- Mūsų Žemė taip pat yra pažeidžiama. Jai vis labiau kenkia tai, kad žmonės netinkamai naudojami Žemės gėrybėmis. Turime išgirsti Žemės šauksmą. Turime rūpintis ja. Privalome kovoti prieš vis didėjantį Žemės naikinimą, visų pirma, keisdami savo gyvenimo būdą.

Dalintis sunkumais ir džiaugsmais

Džiaukitės su besidžiaugiančiais, verkite su verkiančiais. (Rom 12, 15)

Palaiminti liūdintys: jie bus paguosti. (Mt 5,4)

Nebūkite liūdni, nes džiugesys Viešpatyje yra jūsų stiprybė. (Neh 8, 10)

Prisikėlęs Jėzus vis dar turėjo vinių paliktas nukryžiuavimo žymes (žr. Jn 20,24-29). Kryžiaus kančia yra neatsiejama prisikėlimo dalis. Tiems, kurie seka jo pėdomis, džiaugsmas ir išbandymai gali egzistuoti kartu; jie susijungia ir virsta gailestingumu.

Vidinis džiaugsmas nemažina solidarumo su kitais, priešingai – stiprina jį. Jis netgi verčia mus peržengti sienas ir prisijungti prie sunkumus patiriančių žmonių. Jis palaiko mūsų ryžtą ištikimai vykdyti įsipareigojimą – dovanoti savo gyvenimą.

Privilegiuotoje aplinkoje, kur žmonės gerai maitinami, išsilavinę, jais rūpinamasi, džiaugsmas kartais dingsta, tarsi žmonės būtų pavargę ir prislėgti gyvenimo banalumo.

Paradoksalu, tačiau kartais susitikimas su skurstančiu asmeniu padovanoja džiaugsmą, galbūt tik džiaugsmo kibirkštį, tačiau tikrą kibirkštį.

- Visada turime gaivinti mumyse įsišaknijusį džiaugsmo troškimą. Žmonės yra sukurti džiaugsmui, o ne liūdesiui. Ir džiaugsmo nevertėtų pasilikti tik sau, atvirkščiai – juo reikia dalintis, jį spinduliuoti. Gavusi angelo žinią, Marija nusprendė aplankyti savo pusseserę Elžbietą ir giedoti drauge su ja (Lk 1, 39-56).
- Kaip ir Jėzus, kuris verkė išgirdęs apie savo draugo Lozoriaus mirtį (Jn 11, 35), mes taip pat leiskime sau verkti žmogaus kančios akivaizdoje. Galime nešioti savo širdyje visus kenčiančiuosius. Pavesdami juos Dievui, mes nepaliekame jų aklam ir negailestingam likimui; mes patikime juos kiekvieną žmogų mylinčio Dievo gailestingumui.
- Pasilikdami greta kenčiančių ir verkdami drauge su jais, įgauname drąsos sveikam pasipriešinimui: pasmerkti neteisybę, atmesti tai, kas naikina gyvenimą, bandyti keisti padėtį be išėjties.

Ketvirtasis pasiūlymas

Tarp krikščionių, džiaugtis kitiems suteiktomis dovanomis

Paskelbdamas mums savo valios paslaptį, kaip jis panorėjo iš anksto nutarti jame, amžių pilnatvei atėjus, visa, kas yra danguje ir žemėje, iš naujo suvienyti Kristuje tartum galvoje. (Ef 1, 9-10)

*Štai kaip gera ir kaip malonu, kur broliai ir seserys gyvena vienybėje!
(Ps 133, 1)*

Dievas atsiuntė Kristų į pasaulį, kad visatą ir visą kūriniją sutelktų į vienį, kad jame susijungtų viskas. Dievas jį siuntė suvienyti žmoniją į vieną šeimą: vyrus ir moteris, vaikus ir senolius, skirtingų kraštų, kalbų ir kultūrų žmones, ir net priešiškas tautas.

Daugelis žmonių ilgisi krikščionių vienybės, kad nesutarimai dėl skirtumų neužgožtų Kristaus atneštos broliškumo žinios. Ar mūsų, brolių ir seserų, vienybė galėtų tapti žmonių vienybės ženklu ir pavyzdžiu?

- Mes, įvairių konfesijų krikščionys, turėtume rasti ryžto drauge atsigręžti į Kristų ir, nelaukdami, kol mūsų teologijos bus visiškai suderintos, „susirinkti visi po vienu stogu“. Klausykimės koptų ortodoksų vienuolio raginimo: „Pati tikėjimo esmė yra Kristus, kurio jokia formuluotė negali apriboti. Taigi būtina pradėti dialogą priimant Kristų, kuris yra vienas. Turime pradėti drauge išgyventi vieno tikėjimo esmę, nelaukti, kol pasieksime susitarimą dėl jo turinio išraiškos. Tikėjimo esmė, t.y. pats Kristus, yra pagrįsta meile, savęs dovanojimu“ (Tėvas Matta el-Maskine, 1919-2006 m.).
- Norėdami iškart įsijungti į šį procesą, galime pirmiausia padėkoti Dievui už kitiems suteiktas dovanas. Vizito į Lundą (Švedija), skirto 500-osioms Reformacijos metinėms metu, popiežius Pranciškus meldėsi: „Šventoji Dvasia, įgalink mus su džiaugsmu atpažinti Reformacijos atneštas dovanas Bažnyčiai“. Įkvėpti šio pavyzdžio, būkime atidūs ir kituose žmonėse atpažinkime vertybes, kurias Dievas jiems suteikė ir kurių mes galbūt neturime. Ar sugebėsime suprasti, kad jų skirtingumas praturtina mus, net jei būtų ir tokių aspektų, kurie iš pradžių mus atstumia? Ar galime rasti džiaugsmo gaivumą kitiems suteiktose dovanose?

Taizé 2018

Kiekvieną metų savaitę

Nuo vieno sekmadienio iki kito, tarptautiniai jaunuolių susitikimai, skirti gilintis į tikėjimo šaltinius, ieškoti būdų išgirsti pažeidžiamiausių visuomenės narių šauksmą ir atsakyti į jį savo gyvenimais, ieškoti būdų dalintis šalia ir toli esančių žmonių džiaugsmiais ir vargais.

Jaunųjų krikščionių ir musulmonų draugystės savaitgalis (liepa)

Nuo ketvirtadienio (liepos 5 d.) iki sekmadienio (liepos 8 d.), kelios draugystės dienos tarp abiejų religijų jaunimo tam, kad galėtume dalintis apie santykį su Dievu, maldos būdus, ieškoti žodžių, išreiškiančių tai, kas mus vienija ir kas skiria.

Apmatymų savaitė jaunuoliams nuo 18 iki 35 metų amžiaus (rugpjūtis)

Nuo sekmadienio (rugpjūčio 19 d.) iki sekmadienio (rugpjūčio 26 d.): Bendra malda. Biblijos aptarimas. Vieno iš pasiūlymų 2018-iesiems: „Gilyn į džiaugsmo šaltinius“ aptarimas grupėse. Dirbtuvės ir apvaliojo stalo diskusijos su grupių vadovais iš Europos ir kitur. Koncertai ir šventės.

Lvovas, Ukraina (balandis-gegužė)

Pirmą kartą Taizé susitikimas organizuojamas Ukrainoje. Jis vyks nuo penktadienio (balandžio 27 d.) iki antradienio (gegužės 1 d.) Lvove ir bus atviras jaunuoliams iš kitų šalių.

Kemerovas, Rusija (gegužė)

Gegužės 14-19 dienomis, Brolis Alois drauge su keliais broliais vyks į Maskvą ir tuomet dalyvaus ortodoksų šventėje minint Žengimą į Dangų, kuri vyks Kemerove, Sibire.

Honkongas (rugpjūtis)

Septintasis tarptautinis jaunimo susitikimas Azijoje vyks nuo trečiadienio (rugpjūčio 8 d.) iki sekmadienio (rugpjūčio 12 d.) Honkonge. Ši pasitikėjimo piligrimystės stotelė pakvies jaunuolius iš visos Azijos, taip pat ir kitų žemynų; juos priims skirtingos miesto bažnyčios.

Gracas, Austrija (spalis)

Nuo ketvirtadienio (spalio 25 d.) iki sekmadienio (spalio 28 d.), regioninis susitikimas vyks Austrijoje, Graco mieste, kuriame susirinks jaunimas iš kelių centrinės Europos šalių.

Madridas, Ispanija (gruodis-sausis)

41-asis jaunimo Europos susitikimas vyks nuo 2018 m. gruodžio 28 d. Iki 2019 m. sausio 1 d. Madride, Ispanijoje.

Šių skirtingų susitikimų detalės: